

TEZA:

Obwiniony radca prawny podczas spotkania z Burmistrzem Miasta i Gminy, dokonał rejestracji głosowej wypowiedzi uczestników spotkania bez uprzedniej ich zgody i wiedzy a następnie wykorzystał nagranie podczas postępowania sądowego. Kara upomnienia wymierzona za ten czyn, wobec okoliczności jego popełnienia jest adekwatna do stopnia naruszenia zasad etyki i szkodliwości czynu. Zachowanie Obwinionego (potajemne nagrywanie rozmowy z pracodawcą w celu wykorzystania w przyszłym procesie w sprawie o przywrócenie do pracy) winno spotkać się z sankcją, należy mieć jednak na uwadze okoliczności popełnienia deliktu przez Obwinionego, sytuację jaka miała miejsce w jego pracy, stosunki z pracodawcą, które skłoniły Obwinionego do popełnienia przewinienia dyscyplinarnego.

Sygn. akt WO-114/22

ORZECZENIE

z dnia 25 października 2022 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie:

Przewodniczący: S WSD Marta Stryjek

Sędziowie: S WSD Tomasz Prokopiuk (sprawozdawca)
S WSD Piotr Trębicki

Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Mariusza Łątkowskiego
po rozpoznaniu w dniu 25 października 2022 r. na rozprawie sprawy radcy prawnego R. K.
(nr wpisu ...) obwinionego o to, że:

1) w dniu 3 czerwca 2019 r. podczas spotkania z Burmistrzem Miasta i Gminy (...) dokonał rejestracji głosowej wypowiedzi uczestników spotkania tj. J. S. i R. P. bez uprzedniej ich zgody i wiedzy a następnie wykorzystał przedmiotowe nagranie podczas postępowania sądowego do sygn. IV P 721/19/N przed Sądem Rejonowym tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 11 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

na skutek odwołania pokrzywdzonego J. S. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 18 listopada 2021 roku, sygn. akt OSD/KR 35/2021

orzeka:

1. utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie,
2. kosztami postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym obciąża Krajową Izbę Radców Prawnych.

Uzasadnienie

Orzeczeniem z dnia 18 listopada 2021 roku Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych wydanym w sprawie o sygn. akt OSD/KR 35/2021 uznał obwinionego radcę prawnego R. K. winnym tego, że w dniu 3 czerwca 2019 roku podczas spotkania z Burmistrzem Miasta i Gminy (...) dokonał rejestracji głosowej wypowiedzi uczestników spotkania tj. J. S. i R. P. bez uprzedniej ich zgody i wiedzy a następnie wykorzystał przedmiotowe nagranie podczas postępowania sądowego do sygn. IV P 721/19/N przed Sądem Rejonowym tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 11 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych wymierzył mu karę upomnienia. Ponadto obwiniony został obciążony zryczałtowanymi kosztami postępowania w kwocie 500,00 złotych.

Od powyższego orzeczenia odwołanie - na niekorzyść obwinionego w części co do kary - w ustawowym terminie złożył pokrzywdzony Burmistrz Miasta i Gminy (...) W złożonym odwołaniu pokrzywdzony zarzucił orzeczeniu wymierzenie kary rażąco niewspółmiernie łagodnej w stosunku do popełnionego przez obwinionego czynu, polegające na orzeczeniu kary najłagodniejszej przewidzianej prawem. Pokrzywdzony podniósł, że obwiniony dopuścił się postępowania rażąco sprzecznego z godnością zawodu radcy prawnego jako osoby wykonującej zawód zaufania publicznego oraz nadużycia zaufania wymaganego w relacji pomiędzy radcą prawnym a klientem.

Pokrzywdzony wniósł o zmianę orzeczenia poprzez wymierzenie kary odpowiednio surowszej.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny rozpatrując sprawę w zakresie objętym odwołaniem - w przedmiocie wymiaru kary - podziela w całości stanowisko i argumentację Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego.

Katalog kar dyscyplinarnych, jakie mogą zostać orzeczone w przypadku popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przez radcę prawnego wskazany został w art. 65 ustawy o radcach prawnych. Należy przy tym mieć na względzie, że przepis ten nie zawiera dyrektyw wymierzania kary dyscyplinarnej. Organy dyscyplinarne w ramach swoich kompetencji mają możliwość wzięcia pod uwagę wszelkich okoliczności dotyczących czynu, jak i sprawcy, w celu zapewnienia adekwatności kary do czynu.

Rodzaj kary zastosowanej przez sąd dyscyplinarny powinien zależeć od rodzaju naruszenia i jego wagi, stopnia szkodliwości społecznej czynu, stopnia zawinienia sprawcy, okoliczności łagodzących bądź obciążających.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny w swoich wcześniejszych orzeczeniach wyjaśniał pojęcie rażącej niewspółmierności kary dyscyplinarnej:

„Z sytuacją rażącej niewspółmierności kary mamy cło czynienia w szczególności wówczas, gdy rozmiar represji w rozpoznawanej sprawie jest w sposób oczywisty nieproporcjonalny w stosunku do dolegliwości wymierzanych podobnym sprawcom w podobnych sprawach. Nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować. Orzekając karę nie można przeszacować okoliczności obciążających.”

(orzeczenie WSD z dnia 08 maja 2018 roku w sprawie WO-37/18)

„Rażąca niewspółmierność kary to taki stan rzeczy, w którym występuje zasadnicza nieproporcjonalność pomiędzy popełnionym czynem, a orzeczoną karą, która w dodatku wymierzona została niezależnie od obowiązujących w tym zakresie dyrektyw wymiaru kary.”

(orzeczenie WSD z dnia 08 maja 2018 roku w sprawie WO-32/18)

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wymierzając obwinionemu karę upomnienia za popełnione przewinienie dyscyplinarne miał na względzie „szczególne okoliczności popełnienia przekroczenia dyscyplinarnego: długoletniej i nienagannej pracy, sposobu potraktowania obwinionego przez pracodawcę po stawieniu się na stanowisku pracy po długotrwałej nieobecności spowodowanej przyczynami zdrowotnymi, a więc od niego niezależnymi.” Stwierdzić zatem należy, że Okręgowy Sąd Dyscyplinarny szczegółowo wskazał okoliczności i

dyrektywy, którymi się kierował przy wymierzaniu obwinionemu kary dyscyplinarnej.

Zarzut odwoławczy sprowadza się w istocie do żądania wymierzenia obwinionemu kary surowszej, bez żadnego odniesienia się do okoliczności, które wziął pod uwagę Okręgowy Sąd Dyscyplinarny i co wyraźnie wyartykułował w uzasadnieniu swojego orzeczenia.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego kara orzeczona wobec obwinionego nie jest rażąco niewspółmierna.

Kara upomnienia w przypadku przewinienia popełnionego przez obwinionego i wobec okoliczności jego popełnienia jest adekwatna do stopnia naruszenia zasad etyki i szkodliwości czynu. Zachowanie obwinionego (potajemne nagrywanie rozmowy z pracodawcą w celu wykorzystania w przyszłym procesie w sprawie o przywrócenie do pracy) winno spotkać się z sankcją, należy mieć jednak na uwadze okoliczności popełnienia deliktu przez obwinionego, sytuację jaka miała miejsce w jego miejscu pracy, zarówno w czasie przebywania przez niego na zwolnieniu chorobowym, jak i w dniu stawienia się przez niego do pracy, reakcję pracodawcy i przebieg rozmowy z obwinionym w dniu 3 czerwca 2019 roku, motywację obwinionego i jego obawy, które skłoniły go do popełnienia przewinienia dyscyplinarnego.

Dodatkowo Wyższy Sąd Dyscyplinarny miał na uwadze uprzednią niekaralność obwinionego, a także nienaganne długoletnie zatrudnienie obwinionego.

Szereg przywołanych wyżej okoliczności uzasadnia stwierdzenie, że orzeczona kara spełnia swój cel i stanowi wystarczającą dolegliwość dla obwinionego.

W związku z powyższym wobec niestwierdzenia przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny rażącej niewspółmierności kary wymierzonej obwinionemu, nie może zostać uznany za zasadny zarzut, że kara orzeczona przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny jest rażąco niewspółmiernie łagodna.

W konsekwencji Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał odwołanie złożone przez pokrzywdzonego za niezasadne.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w niniejszej sprawie nie zachodzą podstawy do wymierzenia kary surowszej niż orzeczona przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny.

Mając powyższe na uwadze Wyższy Sąd Dyscyplinarny utrzymał w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego.

O kosztach postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie orzeczono zgodnie z art. 70(6) ust. 2 zd. drugiej ustawy z dnia 6 lipca

1982 r. o radcach prawnych.